

روز طبیعت

سیزده فروردین؛ روز طبیعت، روز پایان دوره جشن های نوروزی است. در این روز مردم بنا بر یک سنت فرهنگی از خانه ها بیرون و به دشت و صحرا و باغ می روند تا آخرین روز عید را در طبیعت و در کنار سبزه و گیاه و آب روان چشمه ها و جویبارها به شادی و خوشی بگذرانند...

سیزده فروردین؛ روز طبیعت، روز پایان دوره جشن های نوروزی است. در این روز مردم بنا بر یک سنت فرهنگی از خانه ها بیرون و به دشت و صحرا و باغ می روند تا آخرین روز عید را در طبیعت و در کنار سبزه و گیاه و آب روان چشمه ها و جویبارها به شادی و خوشی بگذرانند.

بیرون رفتن از خانه در روز سیزدهم فروردین و آن روز را به شادی و تفریح گذراندن از رسوم دیرین ایرانی است. در اساطیر ایرانی عمر جهان هستی 12 هزار سال است و عدد 12 که از بروج دوازده گانه گرفته شده است و پس از دوازده هزار سال عمر جهان بسته می شود و انسان هایی که در جهان هستی وظیفه آنها جنگ در برابر اهریمن است، پس از دوازده هزار سال بر اهریمن پیروز می شوند. از آن پس دیگر جهان مادی وجود نخواهد داشت و آدمیان به جایگاه ابدی خویش به عالم مینو باز می گردند.

با دانستن این موضوع می توان گفت که اولین دوازده روز جشن زایش انسان گویا تمثیلی از 12 هزار سال زندگی انسان هاست و از روز سیزدهم تمثیلی از هزاره سیزدهم می تواند باشد که آغاز رهایش از جهان مادی است و از این رو روز سیزدهم می تواند روز بازگشت ارواح مینو و روز بزرگ رامش کیهانی باشد. روزهای ماه در ایران قدیم نامی ویژه داشت و هر یک متعلق به ایزدی بود و روز سیزدهم متعلق به ایزد تیر یا "تیشتر" ی بود که ایزد باران است.

برای این که این ایزد پیروز باشد لازم بود که همه مردمان در نماز از او نام برند و از او طلب باران کنند. همچنین خوردن غذای روز در دشت و صحرا نشانه همین فدیة گوسفند بریان است که در اوستا آمده و افکندن سبزه های تازه دمیده نوروزی به آب روان جویبارها از کارهایی است که در این روز انجام می دادند.

هم اکنون نیز در این روز که روز طبیعت نام گرفته است، مردم بنا بر سنت فرهنگی خود همراه دوستان و خویشاوندانشان از خانه خارج می شوند و به دشت و طبیعت می روند تا آخرین روز عید را به شادی و تفریح بگذرانند. در این روز معمولا مردم برای ناهار آش می پزند و معتقدند که باید در خارج از خانه این غذا تهیه شود و همراه آن نیز باقالیلو، سبزی پلو یا ماهی می خورند. همچنین خوردن آجیل، کاهو با سرکه انگبین عصرانه بیشتر مردم است. نزدیک غروب نیز پیش از ترک کردن طبیعت هر خانواده ای سبزه ای را که پیش از نوروز سبز کرده است به نشانه برکات و فروانی در آب می اندازند و سپس به خانه باز میگردند.